

Arrest

nr. 95 410 van 18 januari 2013
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 31 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 augustus 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 april 2007 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 24 september 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 20 november 2007 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 19 december 2007 verwierp de Raad het beroep van verzoekster bij arrest nr. 5191.

Op 28 februari 2009 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 27 april 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster opnieuw een beroep in bij de Raad.

Op 26 mei 2009 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 30 november 2009 werd de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 27 april 2009 ingetrokken.

Op 14 december 2009 verwierp de Raad het beroep van verzoekster bij arrest nr. 35 820 om reden dat de zaak zonder voorwerp was geworden.

Op 14 december 2009 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 16 december 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster opnieuw een beroep in bij de Raad.

Op 22 februari 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 mei 2009 ontvankelijk verklaard.

Op 23 juni 2010 verwierp de Raad het beroep van verzoekster bij arrest nr. 45 271.

Op 19 augustus 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 december 2009 onontvankelijk verklaard.

Op 3 januari 2011 diende verzoekster andermaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 25 februari 2011 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad die de beslissing van 25 februari 2011 vernietigde bij arrest nr. 64 664.

Op 31 juli 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22/02/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem van W, R. (R.R.: 075090734813) kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur evalueerde de medische problematiek van betrokkene en concludeerde op 18.07.2012 (zie gesloten omslag in bijlage):

Het medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer nr. 26565/05, N y. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging meer voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen. Er waren geen hospitalisaties.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Derhalve

kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. »

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

Zij stelt dat zij drie jaar heeft moeten wachten op de behandeling van haar aanvraag en meent dat dit een onredelijke termijn is.

Daargelaten de vraag welk belang verzoekster heeft bij haar grief dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen binnen een redelijke termijn, dient de Raad vast te stellen dat de uiteenzetting van verzoekster waar zij stelt dat er een termijn van drie jaar is verstreken alvorens een beslissing werd genomen, dient genuanceerd te worden. Zo diende verzoekster op 26 mei 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 22 februari 2010 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard. Dit houdt in dat er reeds een eerste onderzoek werd gedaan naar de aanvraag van verzoekster. Op 31 juli 2012 werd de aanvraag uiteindelijk ongegrond verklaard. Dit houdt in dat de bestreden beslissing die de ongegrondheid van de aanvraag betreft en niet de onontvankelijkheid, zoals verzoekster verkeerdelijk voorhoudt, werd genomen binnen de twee jaren na het ontvankelijk verklaren van de aanvraag.

De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen moeten worden behandeld. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Hierbij dient ook rekening te worden gehouden dat in het kader van een aanvraag tot regularisatie om medische redenen een advies dient te worden gevraagd aan een arts-adviseur, hetgeen maakt dat verweerder afhankelijk is van de tijd die de arts-adviseur nodig heeft om de zaak te onderzoeken. Bovendien is het geen louter medisch onderzoek doch dient te worden nagegaan of de behandeling verder kan worden gezet in het land van herkomst en of de vereiste medicatie aanwezig is. Het vergaren van dergelijke informatie kan wat tijd in beslag nemen daar opnieuw externe bronnen dienen te worden geconsulteerd. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Een termijn van 2 jaar om tot een beslissing betreffende de ongegrondheid van een aanvraag tot medische regularisatie te komen, lijkt een redelijke termijn te zijn.

Gelet op het grote aantal aanvragen dat de Dienst Vreemdelingenzaken dient te verwerken en gelet op het feit dat verweerder afhankelijk is van het advies van een arts-adviseur die op zijn beurt informatie dient te vergaren bij externe bronnen, acht de Raad deze termijn niet als zijnde onredelijk lang.

Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoekster die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Tevens voert verzoekster machtsmisbruik aan.

Verzoekster stelt dat de ambtenaar-geneesheer overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet kan vaststellen dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in § 1 van dit artikel. Verzoekster stelt dat het hier om een *prima facie* beoordeling gaat waarbij het de bedoeling is de aanvraag onontvankelijk te verklaren wanneer de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont. De gedachte van de wetgever bestaat erin om bijvoorbeeld een ontstoken teennagel of een banale verkoudheid uit te sluiten uit de procedure tot medische regularisatie. Verzoekster stelt dat verweerder echter de lat van de ontvankelijkheid op de allerhoogste sport legt die denkbaar is, met name de EHRM-rechtspraak die de uiterste grenzen bepaalt van bescherming die absoluut geboden moet worden. Verzoekster stelt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen directe levensbedreiging vereist wegens kritieke gezondheidstoestand of vergevorderd stadium van de ziekte. Ze stelt zich dan ook de vraag of verweerder door zulks te eisen geen voorwaarde toevoegt aan de wet en daardoor artikel 9ter van de vreemdelingenwet miskent. Verzoekster vervolgt dat de ambtenaar-geneesheer enkel aanvragen 9ter onontvankelijk mag verklaren als zij kennelijk (manifest, overduidelijk) geen enkel reëel risico inhouden. Verzoekster stelt dat het absoluut niet de bedoeling kan zijn om aanvragen "medisch onontvankelijk" te verklaren terwijl zij misschien "medisch ongegrond" zijn. Verzoekster stipt aan dat er *in casu* geen sprake is van een ziekte die een manifest gebrek aan ernst vertoont. Ze meent dan ook dat verweerder slechts een heel oppervlakkige *prima facie* toets heeft uitgevoerd. Zo stelt verzoekster dat de ambtenaar-geneesheer aangeeft dat ze slechts verschillende malen een laparoscopisch onderzoek onderging terwijl de diagnose van de behandelende arts chronische onderbuikpijn is. De arts-adviseur stelt dat er geen hospitalisaties waren terwijl verzoekster diverse malen gehospitaliseerd werd en een operatieve ingreep onderging, zoals bleek uit het voorgelegde attest. Verzoekster meent dat hieruit blijkt dat er niet omzichtig en zorgvuldig tewerk werd gegaan. Verzoekster stelt dat door haar medische regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische attesten niet zou blijken dat zij zou lijden aan een aandoening die een reëel risico inhoudt, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle inhoudelijke elementen die in het standaard attest werden aangehaald, heeft onderzocht. Verzoekster stelt dat de redenering van verweerder onredelijk is en in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voorts geeft verzoekster aan dat de gezondheidszorg in Kenia ondermaats is en dat zij in haar land van herkomst niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen. Ze stipt aan dat er in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met een mogelijke stopzetting van de behandeling. Uit deze bespreking leidt verzoekster af dat er sprake is van machtsmisbruik.

De Raad merkt op dat verzoekster er verkeerdelijk van uitgaat dat haar aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en dat haar hele betoog berust op de wijze waarop een aanvraag volgens haar al dan niet onontvankelijk kan worden verklaard hetgeen *in casu* niet aan de orde is vermits haar aanvraag ongegrond werd verklaard. Het betoog van verzoekster is derhalve niet relevant en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU